

FOLK OG LAND

NR. 1, 24. ÅRGANG

LØRDAG 11. JANUAR 1975

LØSSALG KR. 3,—

SPROGKRIG med undertoner

FLANDERN I HARNISK

I almindelighet gjelder Belgia for å være et av de mer stabile land i Europa. Ikke desto mindre har landet kunne oppvise hele 22 regjeringer etter krigen, og ikke en av dem har sittet ut hele den femårs-perioden den ble valgt for.

Offisielt er landet to-sproglig og har da selv sagt en sprogstrid gående i tillegg til de vanlige parlamentarisk betingede problemer. Som i sprogstrider flest, er det gjerne ett språk som brer seg på bekostning av det andre. For Belgias vedkommende er det flamsk som ligger under for fransk skjønt det offisielt er likestilling.

For flamlenderne gjelder det mer enn bare sproget. De føler hele sin kulturtradisjon truet, særlig i Brüssel, hvor forfranskningen visstnok tar helt overhånd. Her er det de fransktalende wallonere som normalt har den politiske kontroll, og med sine større økonomiske ressurser har de benyttet sin innflytelse til å kjøpe opp eiendommer etc. i de flamske bydelene. Videre tvinger de igjennom at de lokale kjøpmennene skal tale til dem på fransk og at det skal opprettes franske skoler for deres barn.

Nylig samlet flamlenderne seg til en protestmarsj gjennom byen Halle, like ved den offisielle «sproggrensen». De protesterte mot at de franske wallonerne spredte seg innover det flamsktalende Flandern. Over 40.000 personer deltok i marsjen — alt som kunne kripe og gå var med, fra besteforeldre til barnebarn. De representerte alle avskygninger av den flamske opinion, like

(Forts. side 7)

Flanderns militante nasjonalister, VMO, trosser uniformsforbudet.

ALARIK:

Versailles-traktaten av 1919

Et monument av hat, hevn og begjærighet

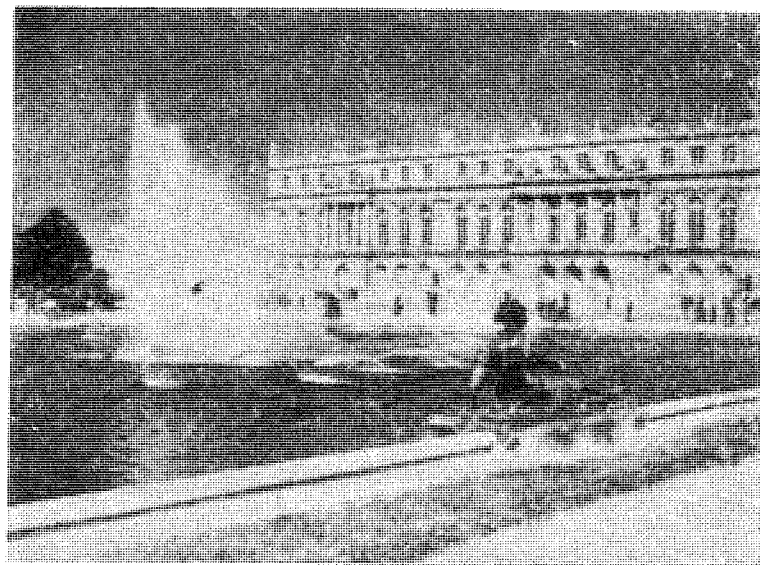
NY SVENSK BOK SUMMERER OPP

Voldsfreden i Versailles etter Den 1. Verdenskrig er et av de dystreste kapitler i demokratiets blodige historie. Ved avslutningen av den krig, som skulle gjøre «slutt på alle kriger», fikk det tyske folk erfare hva det vil si å få seg tvangspålagt demokratisk «frihet». I en «freds»-traktat på 440 artikler forsøkte man å tvinge den slagne motstander inn i en evigvarende avhengighetssituasjon, der tyskerne ikke bare måtte påta seg skylden for nær sagt all den verdens ondskap samt forplikte seg til å betale «erstatninger» til en sum av 116 milliarder gullmark (opprinnelig var beløpet langt høyere). Dette ville bety at landet måtte punge ut med 5 millioner mark hver eneste dag frem til 1989.

Under parolen «folkenes selvbestemmelsesrett» satte seierherrene igang med sin

«frigjøring» av «undertrykkede» folkeslag — den gang som idag. Pussig nok lot det imidlertid bare til å gjelde minoriteter på sentralmaktens territorium, og denne selsomme «retten» ble håndhevet med all mulig vilkårlighet. Enkelte steder (som i deler av Øst-Tyskland) ble det avholdt folkeavstemning, slik at befolkningen skulle kunne «selvbestemme» om den ville høre til Polen eller Tyskland. Der stemte 360 000 for Tyskland og bare 8000 for Polen. Landsdelen ble gitt til Polen. Andre steder tok man ikke slike hensyn, men delte ut tysk jord og tyske folkegrupper til nabostatene uten å spørre noen (f.eks. Eupen-Malmedy). Dette strøket hadde aldri tilhørt Belgia og hadde ingen minoritet, kun en ren tysk befolkning.

Når det gjaldt Østerrike, som ikke så noen annen na-

Slottet i Versailles.

turlig utvei enn å slutte seg stemmelse» i den forbindelse.

Hele denne vanvittige håndteringen av europeisk virkelighet, hvor det hendte opp, ble dette avvist av diktatmaktene. Ingen «selvbe-

(Forts. side 8)

GEISERIK:

Menneskesmugling og illegal innvandring

Store presseoppslag, massearrestasjoner, slagsmål mellom innsnuglede og legalt innvandrede fremmedarbeidere — alt med bakgrunn i en kjennsgjerning FOLK OG LAND gjorde oppmerksom på for over et år siden!

Den 5. mai i 1973, hadde Folk og Land følgende fire-spaltede overskrift: «ILLEGAL INNVANDRING I PAKISTANSK REGI».

I artikkelen avslørte vi

hvordan allerede legalt innvandrede pakistanere skaffet seg solide ekstrainntekter ved å drive menneskesmugling av egne landsmenn.

Selve det å ta seg inn i landet var intet større problem enn at det kunne løses med kroner og øre, og problemet med arbeids- og oppholdstillatelse ble løst på følgende elegante måte:

Den legalt innvandrede pakistaner kontaktet sin arbeidsgiver og ba om attest til bruk ved ekstra-arbeid. Deretter ble hans innsnuglede landsmann utstyrt med denne attest, samt den talongen på skattekortet som er avsatt til ekstra-arbeid. Så hadde man plutselig to pakistanere som arbeidet på samme skattekort og under

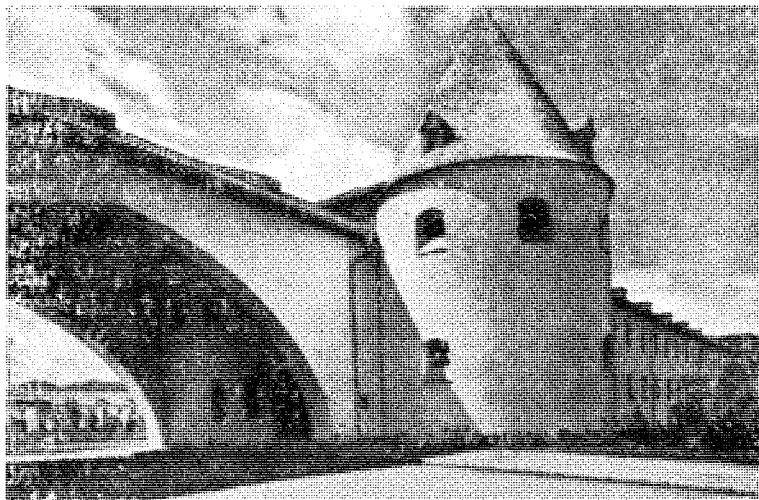
samme navn — den ene med oppmerksom på at vi satt stor økonomisk gevinst, inne med «vår» manns pakistanske kilde, samt minst to av navnene på personene bak den ulovlige «importen». Kanskje ble vi ikke tatt alvorlig, men det mest sannsynlige er at man også i dette tilfellet fulgte parolen om at den nasjonale presse må ties ihjel! Vår avis sendes Justisdepartementet, Riksadvokaten, Ordenspolitiet, rettsavdelingen og til og med Forsvarets sikkerhetsstab — så en mulighet for reaksjon burde ha vært til stede!

Vel, det er ikke vårt ansvar om liberal-demokratiet velger å ignorere våre advarsler og venter til klokken er fem på tolv. Det er heller ikke vårt ansvar at de

I vår artikkel gjorde vi

(Forts. side 7)

Frontkjempersnytt

SS-Junkerschule Bad Tölz.

MALENTE-STEVNET

I den lille badebyen MALENTE, midtveis mellom Kiel og Lübeck, blir det hvert år holdt et stevne ved graven til den nederlandske frivillige, Lammert Bruinenberg. Den 3. mai 1945 mistet han sitt eget liv idet han reddet livet til noen små barn.

I takknemlighet for hans offer, har byens menighet i alle år siden krigen vernet om og stelt graven og visstnok helt siden 1954 har tidligere frivillige fra Tyskland, Nederland og Danmark samlet seg der den første søndag i mai hvert år.

Årets stevne hadde samlet cirka 500 deltakere. En representant for de norske frivillige var også tilstede. Han holdt en kort hilsmningstale og betonte viktigheten av samhold og kameratskap både innenfor — og over — landsgrenser.

Han bragte med hjem en del hilsener til norske kamerater. Disse er alle underrettet. Stevnet var glimrende organisert og gjennomført.

Lammert Bruinenberg ga sitt liv for å redde fremtiden — barna — fra undergangen og dermed ytet han alle sine kamerater en stor siste tjeneste.

Den første søndag i mai 1975 er det påny Malentestevne. Vi tror ikke noen vil angre om de deltar.

TÖLZ-JUNKERE MØTTES I SEPTEMBER

SS-Junkerschule Bad Tölz ble under krigen et begrep for alle europeiske frivillige. Her fikk et stort antall av dem sin offisersutdannelse. Her ble kameratskapet styrket og pleiet, og de siste erfaringer på det praktiske og teoretiske plan når det gjalt militær føring, gjennomprøvet. Ikke for ingenting sier

den engelske forfatter, Reitlinger, i sin bok at utdannelsen ved junkerskolene var den mest effektive den 2. verdenskrig kunne påvise. Det samme sier amerikaneren Stein. På initiativ fra skolens siste kommandør, Schulze-Kossens, ble det den 22. september i år holdt et møte av ca. 200 tidligere junkere fra flere europeiske land i Bad Tölz.

Møtet var så vellykket at Schulze-Kossens også har henvendt seg til norske tidligere junkere med forespørsel om deltakelse ved senere stevner. Interesserte kan melde fra til redaksjonen.

DØDSMERKER (ERKENNINGS-MARKEN)

I Hofkirchen bei Donau hviler en ukjent soldat, ca. 25—30 år, falt den 26. april 1945 ved Pförring. Man har ment at han er en viss oberjunker Sepp Breitenberger fra LAH, men den døde har dødsmerke-innskrift SS-DF/6216, det er en nummerserie som ble tildelt de norske i 2/SS-Ersatzbtl. DF i Graz i 1941.

1. Husker du om du hadde nr. i nærheten av den døde?
2. Var du, eller vet du noen som var i innsats ved Hofkirchen/Pförring april 1945?

HASTER! Vennligst svar omgående!

11. PANSEGRN.: DIV. «NORDLAND»

Berlin-kampene. Utbruddsforsøk. I tiden 30.4.45 forsøkte restene av kampgruppe Nordland flere utbrudd retning Charlottenberg, men forgjeves. En «Einsatzgruppe» i retning Nauen over Staken skal ha fått forbindelse vestover den 3.5.45. En annen gruppe på ca. 100 mann, skal derefter ha brutt

Få sprogbruken i orden!

Krigspropaganda-glosene har overlevet seg selv

Nu, da det er gått nesten 30 år etter at «freden brøt løs» bør man endelig se å få bragt sprogbruken i overensstemmelse med de forskningsresultater som den historiske vitenskap har bragt for dagen vedrørende tiden 1939 til 1950. At betegnelsene i tiden 1939—45 og 45—50 var preget av ønsket om å gi dem propagandistisk gjennomslagskraft er noe som sier seg selv. Men det er ingen grunn til å beholde disse villedende betegnelser etter at det propagandaen skulle tjene til er gått over i historien.

Det skaper f.eks. helt falske forestillinger hos ungdommen når man snakker om «Norge under krigen». Hvis man ikke akkurat tenker på tiden 9.4.40 til 10.6.40., er det riktige uttrykk ikke «Norge under krigen» men «Norge under okkupasjonen». Bortsett fra okkupasjonsforholdene hersket fra 10.6.40 den samme folkerettslige tilstand som vi har idag.

Det er heller ikke riktig å snakke om «rettsoppgjøret etter krigen». Det riktige uttrykk er «kamufلاسjeoppgjøret etter okkupasjonen». Galt er det også å bruke uttrykk som «henrettet under rettsoppgjøret». Det riktige uttrykk er «myrdet under kamufلاسjeoppgjøret».

Det er i denne forbindelse verd å merke seg, at det er fullstendig overflødig å ta opp noen diskusjon om hva offeret ble «dømt» for. Vi hadde her i landet ikke

dødsstraff i fredstid. Og vedtatte lover kan her, ifl. uttrykkelig grunnlovsbestemmelse, ikke gis tilbakevirkende kraft. Følgelig kunne der heller ikke eksekveres legale dødsdommer. Følgelig dreier det seg i alle tilfellene, — fra Haaland og Quisling til og med professor Ragnar Schancke om overlagte drap, — uten rettskraftig dom. Følgelig det man vanligvis kaller mord.

Et annet misvisende ord er «Heimefronten». En del av den såkalte «Heimefront» arbeidet på tyske festningsanlegg, laget våpen for dem, drev transport for dem, reparerte flyplasser, anga folk som aktet å forlate landet, bisto Gestapo med å arrestere nordmenn. Men, det skal innrømmes, bare for å tjene penger.

Selv ble jeg 9.5.45, etter Tysklands kapitulasjon for de allierte, arrestert av de samme to «heimefronter» som under okkupasjonen bisto Gestapo med å arrestere Hansteen og, såvidt jeg vet, også Wickstrøm. De første to som ble skutt.

Da denne organisasjon slett ikke betød noe vern for norske hjem eller heimer, må ordene Heimefront flyttes over på propagandahistorisk museum.

Men det er en annen be-

tegnelse som tvinger seg inn på en i kraft av det fremtredende finansielle aspekt som preget medlemmenes adferd. Man kan si at den gjennomsnittlige «hjemmefronter» samtidig som han hadde en klart avvisende holdning overfor førerideen, hadde en meget sterk sympati for det å tjene penger, — ja så sterk, at han endog var villig til å arbeide for den som han selv erklærte for å være landets fiende.

I tillegg til dette kommer at Kamufلاسjeoppgjøret etter okkupasjonen viser en rent ut pervers sympati nettopp for det finansielle handlingsmotiv. Sett mot en bakgrunn av disse kjensgjerninger går jeg ut fra at de fleste vil være enige i at man bør la ordet «Finansfronten» erstatte Heimefronten.

La altså Heimefronten gå ut. Bruk ordet Finansfronten.

Sett på bakgrunn av de overgrep som har funnet sted, er den nasjonale bevegelse i Norge den saktmodigste minoritet i Europa. Ikke en av morderne har mottatt så meget som et trusselbrev!

Tilslutt en liten advarsel: Jeg tillater meg selv den feighet å avstå fra å nevne navn i forbindelse med de plyndringer, kidnappinger og mord som ble begått under Kamufلاسjeoppgjøret. Jeg oppfordrer mine lesere til å gjøre det samme: Man må jo huske på, at enhver injurieprosess ville bli pådømt av representanter for den samme organisasjon som fra 45 og utover påtok seg Kamufلاسjeagenturet for Nygaardsvold-regjeringen under ledelse av den etterfølgende voldsregjering. Man ville altså bli dømt for injurier — uansett bevis.

Vis altså en viss fornuftig feighet. Det er løgnen som sitter med taburettene, dommerkappen, rotasjonspressen.

Og makten!

Oscar Aall

Definisjon:

Kommunisme, står det i vårt uoffisielle leksikon, er sosialismens superlativ.

gjennom i Wittenberg-området. Hvem kan gi sikker øyenvitneskildring, ikke litteraturhenv. om de siste stillinger i Berlin/Leipzigstr., Fischerstr., Beusselstr. og om de siste kamper og utbruddene?

HASTER! Vennligst svar omgående!

Til abonnentene!

Ved gjennomgåelsen av vårt kartotek, har vi funnet at endel av våre abonnenter har vært lovlig sent ute med fornyelsen for 1974, og at det faktisk er enkelte som ennå ikke har betalt.

Om vi ikke snart møter disse sistnevnte igjen som abonnenter i 1975; blir vi nødt til å stoppe avisen. Vi kvier oss gjerne for dette da vi regner med at betalingsforsinkelsen kan skyldes en forglemmelse — og ofte kommer da også betalingen etter en tid — men det bør helst ikke ta hele året! Dette ganske enkelt for at avisens planlegging er avhengig av det budsjett som blir satt opp ved årets begynnelse — vi kan ikke «regne med» at pengene kommer etter hvert!

Derfor vil vi være litt «hardere» i 1975 — og de som en dag savner avisen bør kanskje undersøke om abonnementet er betalt. Så til «luringene» fra 1974 og til alle dere andre som har lett for å vente litt i lengste laget: Bruk innbetalingskortet som fulgte med avisen nylig og forny abonnementet for Folk og Land nå!

På forhånd en hjertelig takk!

Ekspedisjonen.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

NEMESIS PÅ FARTEN

Da japanske sjø- og luftstridskrefter i desember 1941 overraskende angrep Pearl Harbor på Hawaii, var en av de avgjørende momenter det faktum at amerikanerne under president Roosevelt hadde satt igang økonomisk blokade av Japan omfattende bl.a. såkalt oljeembargo. For Japans vedkommende, som var helt uten slike råstoffer som olje — og dessuten førte krig i Østen — var dette ensbetydende med krigserklæring. Derfor altså: det «overraskende» (mot)-angrep på Hawaii.

De ansvarlige ledere i keiserriket resonnerte vel som så: at en forskrudd mann i et hvitt hus skal sannelig ikke med et pennestrøk få bestemme over 100 millioner japaneres liv og skjebne.

En lite ridderlig seierherre dømte japanske ledere som «krigsforbrytere» for dette, og henrettet dem etter en serie teatralske «rettssaker».

Idag, en mannsalder senere, hevdes det at Ford-administrasjonen har truet oljenasjonene i Midtøsten med militære aksjoner, dersom de forsøker seg med en ny embargo eller unnlater å sette ned oljeprisene. «Araberne må forstå, at 800 millioner mennesker i Amerika, Europa og Japan ikke vil tillate at deres industrisamfunn blir ødelagt av 80 millioner arabere», heter det på amerikansk kommentatorhold.

At USA, som stormakt betraktet, nok har gjort adskillige erfaringer siden 1941, er utvilsomt, men vi tror neppe at dets ledere i 40-årene var mindre kjent med livets realiteter enn de er idag. De hadde bare ikke tenkt seg muligheten av at de noensinne kunne komme i en lignende situasjon som japanerne var dengang.

Det bekrefter seg altså igjen — som det har gjort gang på gang opp gjennom historien — at når det virkelig røyner på, så er det hverken ideologi eller «lov og rett» som er det avgjørende, men utelukkende spørsmålet om ens egen eksistens. Dernest kommer det an på hvilken fysisk styrke man har og/eller hvor desperat man er.

Japanerne lot seg narre (eller provosere om man vil) fordi de befant seg i en situasjon, der de ikke hadde noe valg. Om de var aldri så meget i sin «rett», måtte de samtidig ta den belastning det var å fremstå som «angriperen» fordi de rent teknisk sett løsnet det første skudd.

For amerikanerne er situasjonen om mulig enda uheldigere. Hvis de lar seg provosere til å okkupere visse deler av Midtøsten, slår de jo egentlig ikke til mot sin virkelige fiende, som er Sovjetunionen. De innvikler seg bare i enda en lokal konflikt: som gir den venstre-inspirerte presse ytterligere anledning til å bedrive antiamerikansk hets. Takket være en særdeles ubegavet utenrikspolitikk gjennom en rekke etterkrigsår, er USA nu kommet i en slik stilling at uansett hvilket trekk det gjør, så blir det galt. Om den allerede så sterkt reduserte amerikanske goodwill vil tåle stort mer, gjenstår å se.

«FANGESKIPET»

Kommentar til en bokutgivelse

Herr Leif B. Lillegaard. Jeg leste anmeldelsen av boka Deres «Fangeskipet» i Nationen for noen dager siden. Jeg bestemte meg for å kjøpe boka av følgende grunn:

Sammen med mange av Tjøttas beboende menn var jeg øyenvitne til senkningen av Rigel som gikk i konvoi forbi Tjøtta. I denne konvoien var også et norsk skip under norsk flagg. Da flyangrepet satte inn, seilte båtene seg på grunn for å unngå å synke. Så også det med norsk flagg. Det gikk på grunn på Statens eiendom Tjøtta, som jeg da var styrer av. Endel av besetningen var tåpelige nok til å gå i småbåtene og rodde mot land. Undervegs ble de kontant pepret med kuler fra flyene. Fra en båt, som såvidt nådde land, hentet «mine» folk 3 av ofrene som da var døde. Dagen etter var jeg med til strandingsstedet hvor vi inne i bjørkekrattet fant nr. 4: en norsk matros som lå nesegrus og død og med de mest utslitte strømper jeg noen gang har sett, på de skoløse føttene.

Men se denne lille detalj hadde De utelatt!! «Det var ikke pent gjort», sa øyenvitnene mildt bebreidende. Skulle De være i tvil om at dette er sant, kan De henvende Dem til Petter J. Liland, adr. Tjøtta, som stod ved siden min og som er en så real kar at han vil bekrefte det, selv om det smaker mindre bra. Han overtok nemlig styrerstillingen etter meg. Forresten kjenner De sikkert til dette eftersom De jo har arbeidet flittig med saken i lengere tid!

Så et spørsmål: Kunne De tenke Dem i en eventuell ny utgave av boka å ta inn ovenstående «lille detalj» selv med fare for at noen ganske få ville stusse: Kan det tenkes at engelskmennene har beskyldt tyskerne

med liten eller ingen grunn for samme niddingsdåd for å ha påskudd til å gjøre det selv??

De finner det gåtefullt at fattigfolk på Helgeland gad hjelpe en landsmann i stor nød og med fare for seg selv. Tror De virkelig at velstandsfolk, relativt velfødd og relativt uvant til hardslit og strabadser ville være mer villige og skikket til slik samaritangjerning?

Jeg vil påstå at 90 % av gode nordmenn ville gjøre det samme. Og jeg tør videre påstå at 90 % av «ikke gode nordmenn» ville ha gjort det samme mot en landsmann selv om de var uenige og hadde reagert ulikt på hyklari og løgnpropaganda fra den kant hvor hyklari og løgnpropaganda er opphøyet til kunst!

De var heldig som fikk en prat med sjefpilot og major Jarle Ebbesen som tok del i senkningen av Rigel. Han beretter: «Hadde vi visst at skipet var fullt av fanger, vet jeg ikke hva som ville skjedd. Vi ville ha satt himmel og jord i bevegelse for å få ordren kansellert, en umulighet i seg selv.» Ser man det! Og jeg som mente å ha lært at det var en soldats plikt, selv med fare for

å bli skutt av sine egne, å sabotere ordre til en handling som var stikk i strid med all lov, rett og moral. Men dette gjelder muligens bare den ene part i en konflikt?

Etter dette kommer senkningen av Rigel mer og mer i klasse med bombinga av Dresden og atombomba over kvinner og barn i den ubefestede by Hiroshima, og det ovenkjøpet etter at krigen var definitivt vunnen.

Tilslutt: Jeg venter ikke noe svar på dette og ønsker det heller ikke. Skulle De råke på en person som er interessert i et eksemplar av boka Deres til betydelig rimeligere pris enn kr. 49,50, så har jeg ett!

Johan Haaland

Rotter som har forlatt skipet tar det ille opp når det ikke synker.

(— Wieslaw Brudzinski)

Husk bladpengene
for
1. halvår!

Takk til leserne

Jevn tilgang av abonnenter fra hele landet

I midten av november begynte vi å henvende oss pr. brev til våre abonnenter med anmodning om å sende oss navn og adresse på folk som kan tenkes å være interessert i vårt blad. Resultatet har overtruffet alle våre forventninger.

I en klasse for seg står Nord-Trøndelag, der godt over fjerdeparten av våre

lesere har hjulpet oss med tildels meget lange navnelister. Ros for særlig god innsats går også til Østfold og Buskerud.

Denne «ranglisten» kan imidlertid endre seg raskt. Vi har nemlig ennå ikke fått sendt ut henvendelsen til alle fylker, mens noen har fått den ganske nylig.

Gjennom hele året — altså også før vi startet denne kampanjen — har det vært en jevn tilgang på abonnenter fra hele landet. Vi har regnet ut hvilke fylker som er best når vi tar hensyn til folkemengden. Da ligger Oslo og Akershus først, hardt «truet» av Oppland og Hedmark. Et stykke etter, men med knivskarp konkurranse dem imellom, kommer Vest-Agder, Nord-Trøndelag og Nordland.

Resultatene av den nye abonnementskampanjen vil for alvor vise seg de første par måneder av 1975, og vi skal holde våre lesere underrettet om hvordan det går.

FOLK OG LAND

Redaksjonen og ekspedisjonen er siden før jul definitivt på plass i sine nye lokaler bak Grønland kirke. Vi ber alle som skriver til oss å merke seg den nye postadressen:

Enerhaugplassen 4
OSLO 6

Post som er blitt sendt til vår gamle adresse etter flyttingen, vil bli omadressert av postvesenet, så ingen trenger bekymre seg om hvorvidt brevene kommer frem.

Redaksjonen.

TRYGVE ENGEN:

SAMFUNDET OG DEN EINSKILDE

Jorunn R., P. B., og underskrevne, er venteleg svært lite uenige når det ber til stykket. Dei prinsipp som førstnevnte skisserte (i nr. 15) og som eg har sagt meg enig i, må då etter mitt skjønne vere dei same som ordet «sosialindividualisme» står for. Dette begrepet inneheld to element, det sosiale og det individualistiske. Det skulle såleis vera muleg å definere det kort, (men kanskje ikkje fullstendig?) som individuell fri-dom under sosialt ansvar.

Men korleis vil ein trekke opp grensene mellom det sosiale, dvs. samfundet, medmenneska, sine interesser, og individet sitt krav på størst muleg fridom? I NS medlemsbok var grunnsynet slik utforma:

«Over den enkeltes interesser og krav må stå hensynet til hele folkets velferd. Et folkesamfund har levert og mål langt ut over de enkelte personer og grupper. Fellesnyttens foran egenytten.» (Sikkert etter minnet. Medlemsboka mi finst venteleg saman med andre slike i kruttmagasinet!)

Det er verd å merke seg at Quisling her klårt stiller det sosiale ansvaret i første rekke. Det er ein tankegang som bryt med det liberalistiske prinsipp om heilt fri konkurranse på alle område. Den gjennomførte frikonkurransen førte i si tid til ei slik forarming av arbeid-arane, at organisasjonstanken tvinga seg fram. I dag er «salget av arbeidskraft» underlagt eit faktisk monopol, styrt av ein førarklikk som etter vanleg sosialistisk terminologi vel må høyra til «overklassen».

Men frikonkurransesystemet funksjonerar berre når det er heilt fritt tilbud, også på arbeidskraft. Både «venstre» og «høgre» har same synet på arbeidskrafta, nemlig som ei vare eller ein **kostnadsfaktor**. Skilnaden er berre at førstnemnte ser problemet frå «seljar»-sida, den andre frå «kjøparen» sin synsstad. Begge deler er like gale! Arbeidskrafta, det er mennesket, folkesamfundet sjølv, og «hensynet til hele folkets velferd» krev framfor alt anna:

1. At all menneskeleg aktivitet skal tene livet.
2. At produksjonen må sikstast inn på å skaffe dei varer som menneska treng.
3. At alle som utfører skapande og samfundsgagnleg arbeid, må ha rett til

det fulle utbytte av dette.

4. At den økonomiske verksemda ikkje må øydelegge resursene og livsmiljøet for dem som kjem etter oss.

Det «borgarlege» frikonkurransesamfundet greidde ikkje å oppfylle desse krav. Det er eit stadium vi har lagt bak oss —, ingen veg fører tilbake til det. Den sosialistiske tvangsøkonomien, som no i visse land har vore praktisert i 50—60 år, har ikkje synt seg å tene folket si velferd i større grad enn førstnemnte. I dei vestlege land, også i vårt, er forsøkt innført eit eller anna slag «demokratisk sosialisme». Resultatet er det pampokratiet vi har i dag —, eit system der det som skjer oftast er «det som ingen vil.» (B. Dybwad Brochmann).

Oppgåva for vår nasjonale ungdom i dag, er å skape ei folkereising med basis i livet sine eigne lover, klårlagt av moderne vitenskap og tenking. Denne reisinga må gro fram av si eiga tid, ubunden av eldre tiders forestilling om konservatisme og radikalisme.

Men også ubunden av tidlegare tiders «fascisme» og «nasjonalsosialisme». Gjer ikkje pionerene sine misstak om att! Det var desse som djupast sett var årsak til nederlaget.

Partilederskifte i NRP

OREDSSON GÅR AV

Fra Nordiska Rikspartiet har vi mottatt den overraskende nyhet at NRP's mangeårige og iherdige partileder, Göran Assar Oredsson, ønsker å fratre som partiets leder fra 1. januar i år.

Vi som har fulgt Nordiska Rikspartiet fra den spede begynnelse og frem til idag, må bare si oss imponert over den selvoppofrende og helt ut idealistisk motiverte kamp som har vært ført av Oredsson og hans familie. Det er en kamp som har kostet meget, men som nå etterhvert begynner å gi seg utslag i virkelige fremganger — valgdeltagelse, gatedemonstrasjoner, bokhandel.

De fleste av partiets disposisjonsrettigheter vil etter som vi kan forstå, fremdeles ligge i den fratredende partileders hender, og noen

bekymring for partiets fremtid tror vi ingen behøver gjøre seg, når vi kan fortelle at den nye fører av Nordiska Rikspartiet, heter Vera Oredsson — og som vel alle vet er den tidligere partileders kone.

Vi kjenner Vera Oredsson, både personlig og fra hennes artikler både her i Folk og Land og Nordisk Kamp. Og vi føler oss overbevist om at noen bedre og mer representativ etterfølger kunne man vanskelig finne!

Vi gratulerer og ønsker lykke til! Hell Norden!

FOLK OG LAND —

DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

Et stornordisk forbund - Drøm eller politisk mulighet?

Man må være hjemme i Norden — ikke bare i Norge — for å innse det virkelighetsfjerne i drømmen om et stornordisk forbund. Men alltid fins de, som tror mer på drømmen enn på virkeligheten. Hos dem kan ingen erfaringer utbytte troen med erkjennelse. Troen, det er den faste overbevisning om det vi ikke vet — det urokkeligste av alt.

Og så «stornordisk»! — det er Skandinavi + Finnland. Eller omfatter drømmen hele Baltikum?

Gjennom århundrer var Finnland en svensk stat, tapt til Russland i krigen 1808/09, deretter i 110 år et generalguvernement under zarriket. Da den selvstendige finske staten fødtes etter 1. verdenskrig var det finsk-ugriske folket modnet og ble nå selv herre i egen stat, hvor inntil da en svensk-finsk overklasse sterkest hadde gjort seg gjeldende. Dette finske folket hører hverken til noen slavisk eller germansk folkegruppe, det er ikke «beslektet» med naboer i øst og vest. Både av etniske, geopolitiske og sosiale årsaker kom det i en vanskelig situasjon, som førte til vinterkrigen 1939/40 og den andre finsk-russiske krigen 1941/44. Fredsavtalene påtvang Finnland landavståelser, de bandt Finnland utenrikspolitisk, militært og økonomisk til Russland og vi kan bare undre oss over, at landet fikk beholde den relative økonomiske og politiske frihet, som for de tre baltiske land så helt gikk tapt. Men ingen

som følger Finnlands vei i de siste 30 år er i tvil om innholdet i «finnlandiseringen» eller om den rolle som president Kekkonen har spillet som en garant for Finnlands lojalitet mot øst. Eller som formidler når Finnland vil ta vestvendte skritt og presidenten innhenter Moskvas bifall. I siste stund sa Moskva NEI da det lenge forberedte nordiske økonomiske samarbeide i NORDEK var ferdig for virkeliggjørelse. Så var det bare å la det falle. I måneder tvilte Finnland på om det våget inngå en handelsavtale med EF — før det fikk et klarsignal. For Finnlands egen skyld får vi være tilfreds med at det får delta i Det Nordiske råd. Men ingen ansvarlig politiker der skulle finne på å innby det til et «stornordisk forbund».

Da Vinterkrigen var slutt våren 1940 og sannsynligvis innen Finnland hadde klart for seg den nye situasjonen, tok landet selv initiativ til et nordisk nøytralitetsforbund. Forslaget kom de første april dagene, umiddelbart før det tyske angrep på Norge-Danmark. Og Moskva sa øyeblikkelig NEI!

*

Et skandinavisk forbund, da? — om Finnlands stilling umuliggjør deltagelsen. De tre folk av samme stamme, innen et sluttet geografisk område, hvor grensene har flyttet seg i tidens løp og etterlatt sine historiske spor. Norge var 400 år en provins av Danmark, et intet på den tid da Sverige var en europeisk stormakt som hersket over Østersjøen. Siden var Norge en halvsuveren stat i hundreårig forening med Sverige. Skåne, Halland og Blekinge var Danmarks områder, utgangspunkt i de tider da dansk makt strakte seg til Stockholm, da Kristjern tyrann lot blodet fra den nedhugne svenske adel strømme gjennom grenderne fra Stockholms stortorg. Historien har mange spor som skremmer, få som minner om nært slektskap mellom folkene.

Et svnes vanskelig for nordmenn å forstå etter okkupasjonens år 1940/45 — i Sverige var og er alle politiske retninger nøytralistiske. Det betyr ikke at de er åpne for et nøytralitetsfor-

bund med andre makter. Nøytralitetspolitikkenes prinsipp er, ikke å være bundet av forpliktelse mot noen annen makt — holde seg så uavhengige, at landet under internasjonale konflikter alltid kan bøye av for den sterkeste. I 1943 bøyet Sverige seg meget langt for de tyske krav — til mange nordmenns forbitrelse. I 1945 beslagla Sverige all tysk eiendom i landet som «fientlig eiendom». I 1939/40, under Vinterkrigen, ga Sverige sine våpen til Finnland, men vaktet nøye på, at staten ikke forpliktet seg på finsk side. I 1945 utleverte Sverige de flyktende baltiske soldater og offiserer, de som med tyskerne hadde trodd seg kunne forsvare sine land mot den russiske angriperen. — Sverige går utenom Europaorganisasjonen, Sverige går utenom NATO, det foretrekker isolasjonismen fremfor noen art av alliansesikkerhet.

Vurderer man forholdet mellom de skandinaviske statene, får man aldri glemme, at Sverige fremfor alt er en Østersjøstat, at maktforholdene om Østersjøen er og må være i høy grad bestemmende for svensk utenriksorientering. Og at den sovjetiske makten faktisk har herredømme fra Travemünde til Haparanda. Og like lite får man glemme, at Norge har vært, er og etter oljefunnene åpenbart blir en Nordsjøstat. Dette er realiteter, som ingen av dem kan endre og dermed et uløselig problem for et forbund mellom dem. Et annet problem er, at ingen av dem er beredt til å bære den andres byrder. Norge gikk til NATO midt under forsvarsforhandlingene med Sverige — de ansvarlige innså, at det var umulig å bygge opp et norsk forsvar basert på samarbeidet med nøytralistene Sverige. Og Sverige gikk i november 74, tross all tvil om det var forenlig med nøytraliteten, inn i Oljegruppen. De ansvarlige innså, at det var umulig å basere svensk oljetrygghet på et samarbeide med oljestaten Norge.

Historien har i tidens løp rumstert mye med våre nordiske land. De makt- og dermed avhengighetsforhold

(Forts. side 7)

Ved vor Danmarks-redaktion

Fra tidens gry anså vi verden for vor fjende.

Vi plagedes jo af orkaner og stormfloder, af istid, tørke og jordskælv. Slægt efter slægt måtte føre et forbitret forsvar mod jordisk natur. Først da forskning og teknik tog fart, kunne vi gå over til angreb — med en sejr i sigte.

Med våben, ild og gift overvandt vi kulde og mørke, ukrudt og vilde dyr. Og nu tømmer vi floder, spalter bjerge og stopper orkaner med sølvjodid. Endelig er vi ved at få krammet på denne kontrære planet.

Netop da sker det besyn-

derlige: alverdens forskere har under slagets gang samlet en mængde ny viden. Og med eet råber de: «Stop! Denne lille planet, Jorden, er vor ven. Hele dens natur samvirker om at holde os i live. Rydder vi den bort, forsvinder vi også selv.»

FORARMEDE OMGIVELSER

Nye beregninger viser, at vi allerede i 1985 vil have udnyttet alt beboeligt land fra Sibiriens taiga til Amazons jungle. Det betyder, at vi ikke mere kan inddrage jomfruelig jord som erstatning for rovdriftens ødelagte områder. Dermed truer den fattiggørelse, som allerede plager U-landene, — også resten af kloden. Hele

JORDEN ER VOR VEN

Rydder vi bort naturen, forsvinder vi også selv

Jorden udgør da et forarmet miljø, hvorfra de fleste skove, planter og dyr forsvinder. Men værre er det, at vi næppe kan undvære planternes iltproduktion og dyrearternes vigtige rolle i naturens kredsløb. Længe før selve livet står på spil, står vi overfor et etisk ultimatum:

Hvordan ønsker vi at leve? Er det nok at hutle sig igennem i et glædesløst plyndret miljø? Kan vi forblive menneskelige i enorme storbyer, omgivet af grå steppe, hvori kun højtyndede enkeltkulturer som majs og soyabønner dyrkes?

HVAD TALER VI?

Efter at have stillet disse foruroligende spørgsmål, fortæller eksperter os meget klart, hvad vi og Jorden egentlig er, og hvad menneskenes vrimmel betyder som en helt ny geologisk faktor på denne planet.

Der er en udbredt tyrketro på, at «det nok ikke går så galt». For, herregud, Jorden har da klarat mangan skrap omgang i sin stormfulde ungdom. Havene opslugte hele lande. Der kom mægtige istider. Så den

gamle kugle tåler såmænd nok også det 20. århundredes foretagsomhed. Ja, Jorden tåler det nok, når vi ser bort fra en vild atomkrig. Det rette spørgsmål er: Hvor meget tåler vi?

De jordiske livssystemer er et forfinet samvirke af store kræfter, der kun sjældent opstår i universet. Og disse kræfter, nemlig solstrålingen, Jordens varmeafgivelse, havets fordampning, kan vi ganske rigtig næppe røkke. Men den hårde ligevægt mellem dem er langt mere sårbar. Man kan tænke på en vippe, der står i ligevægt: skubber man en smule, tipper den.

ADVARSLER I 1963

Naturen selv har for nylig vist, hvor lidt der skal til. Jeg tænker på advarslen fra Mount Agung. Denne vulkan på øen Bali blev vred i 1963 og spyede en sky af støv og røg op i atmosfæren. Disse partikler bredte sig på seks måneder Jorden rundt, farvede solnedgangen og dannede et «drivhustag». Følgen var, at luften over ækvator en tid blev 6—7 grader varmere og holdt sig 3 grader over normalen i en år-

række. Desuden menes det, at vulkanskyens nitrat og svovl bandt en del af den øvre atmosfæres ozon .. skjoldet, der beskytter os mod den dødelige kosmiske stråling.

Samme virkning, blot mere konstant, har de voksende skyer af kuldioxid, gasser og partikler fra f.eks. overlydsfly og fabrikkorstene. Herved hæver vi klodens temperatur med 1/2 grad hvert 25. år. Og forskerne ved med sikkerhed, at en global temperaturstigning på to grader udløser:

1: En smeltning af polkalotterne, med enorme stormfloder, orkaner og jordskælv til følge.
2: Derpå en ny istid, hvor bræerne dækker Europa og Nordamerika, fordi de først smeltede ismasser ikke mere kaster sollys ud i rummet igen, hvilket medfører øget fordampning og tætte skymasser, der udelukker varmen. Med andre ord: Jorden får et feberanfald. Antagelig genvinder vor lille klode efter nogle millioner års sygdom helbredet og fremelsker en ny natur, med andre planter og dyr. Men

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

ET STRIDENS ÅR

er det visselig vi nå har gått inn i. Først og fremst tenker vi da på dette at Norge endelig har mannet seg opp til å beskytte interessene til de norske fiskere hvis bruk ødelegges av fremmede trålere. Av tekniske grunner er dette skrevet før nyttår, men alt tyder på at innen det leses har den norske regjering tatt det første skritt på veien mot norsk herredømme også over våre kystfarvann i og med at den har proklamert trålfrie soner. At neste skritt må komme snarest og gå ut på en utvidelse av fiskerigrensen bør være selvsagt. Og da helst uten ytterligere knefall for våre vestlige såkalte allierte.

DET ER NÅ 40 ÅR SIDEN Nasjonal Samling tok opp som programpost å gjen-

lig er innledet, og undertegnede har selv skrevet om det gang på gang i partiets gamle publikasjoner helt opp til og inn i okkupasjonsårene. Dengang var det vesentlig britiske trålere som herjet på de norske kystbanker og ingen norsk regjering våget å kny. Senere har jo også tyske trålere og trålere fra Sovjet og andre østblokkstater deltatt i fornøyelsen på norske fiskeres bekostning.

DET ER DA INTERESSANT Å MERKE SEG

at under de idiotiske forhandlinger regjeringen satte igang om de trålfrie soner — for man **forhandler** nå engang ikke om nasjonalt livsviktige ting, men bare **handler**, — var det de vestallierte vennene våre som satte seg på bakbena og truet med både ditten og

datten, mens det var østblokklandene med Sovjet i spissen som ikke laget vanskeligheter.

DET KAN GODT VÆRE

at det var utenrikspolitiske hensyn som her var avgjørende, men da får en vel si at de vestallierte påny viste en rystende og bedrøvelig utenrikspolitisk forstand. Og vi synes for vår del at Norge ikke bør være mere «allierte» med noen — bortsett fra Sverige da — enn at man bør betenke det gamle ord at «på fruktene skal treet kjennes.» Det er heller ikke noe brorskap i utenrikspolitisk kortspill.

FOR ALT VI VET

kan det godt hende at også vestmaktene etter meget skral nå har akseptert de trålfrie soner, nødt og tvungent fordi øststatene har gjort det. Det er i tilfelle akkurat i disse dager. I motsatt fall vil vi kanskje få oppleve at norske marinefartøyer må settes inn for å verge norske livsinteresser mot fartøyer fra våre berømmelige allierte! Med Sovjet som smilende tilskuer!

DET STORE FØRJULSSPILLET

i Stortinget er vel ellers det som i første rekke påkaller politisk oppmerksomhet. Hele opplegget til striden var naturligvis vrøvl og fanteri slik en kunne vente seg det av norske partipolitikere. Det er ikke den side av saken som i første rekke interesserer oss. Normale mennesker forstår jo at det å redusere et utenlandsk storkonserns innflytelse på norsk aluminiumsindustri dog er bedre enn ingen reduksjon, selv om nok avtalen kunne ha vært bedre hvis det var mulig å operere med en regjering som hadde mere nasjonale ben i nesen. Det interessante er etter vår mening dette at på ny raknet det i de gamle partisammenføyninger. Det synes vi er positivt ut fra det syn at det ville være godt for Norge om vi kunne få representanter for folket som ikke var bundet av partihensyn, men bare av nasjonalt ansvar. At det betyr et nytt politisk system til erstatning for det falske partidemokrati er en annen side av saken. Som det var sprakk selv det ellers så partidisiplinerte SV, idet selv-

este den parlamentariske leder, Gustavsen, stemte mot det hans partigruppe hadde vedtatt. Og på den borgerlige side opponerte jo Borten åpenlyst på forhånd.

DETTE SISTE FØRTE IGJEN TIL

det høyst besynderlige at hele Senterpartiet i siste liten, og etter mange store ord og kritikk av regjeringen, i samlet flokk ilte til og reddet Bratteli! Og Kristelig Folkeparti, som allerede hadde gått igang med å lage ny regjering — sammen med Høyre forøvrig — ble påny «vonbråten og djupt sara».

ELLERS VAR SOM NEVNT hele forestillingen jo en slags julekomedie uten noen slags politisk mening. For det er nå engang slik at det ikke er mulig for andre enn Arbeiderpartiet å danne regjering eftersom SV, selvom det styrter en Ap-regjering, jo aldri kommer til å støtte en borgerlig. Slik at en borgerlig regjering under disse forhold bare er noe kortvarig tøv som vil hindre alt alvorlig politisk arbeid. I land med større politisk

(Forts. side 7)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

FORELDEDE SYMBOLER

Herr redaktør!
Det som av og til skuffer, er at enkelte blant dagens nasjonale ungdom synes mer opptatt av forgangne tiders symboler enn av å arbeide effektivt for den nasjonale bevegelses fundamentale ideologi.

«Norskt NRP-medlem» er mektig vred (i F & L nr. 19) over at jeg har uttrykt tvil om hensiktsmessigheten av at det svenske Nordiska Rikspartiet kopierer våre uniformer fra krigstiden. Hånlig sier han at han ofte kan «bli imponert» over de tidligere NS-folks evne til å tilpasse seg tiden og deres fenomenale evne til å foreta taktiske tilbaketog i tide — og særlig i utide».

Dette er mindre nedsettende enn det antagelig er ment. Den som har en sikker overbevisning og vil kjempe for den, må og skal alltid tilpasse virkemidlene til situasjonen og bruke den taktikk som til enhver tid er mest hensiktsmessig. Uniformer var av mange grunner et hensiktsmessig middel i tredveårene og under krigen. Men forholdene endrer seg, og jeg er temmelig sikker på at bruk av uniformer i dag vil skade enhver sak, og kanskje særlig den nasjonale. Den som i dag klamrer seg til foreldede og uhensiktsmessige symboler, kan komme til å gjøre vår sak stor skade.

Tidl. ungsveifører, Oslo 3

SVALBARD, SOVJET OG VI

Herr redaktør!
Det er uvante tankebaner YGG beveger seg i (F. og L. 20/74), men det spørs likevel om han ikke er inne på noe. Historisk sett er det Sovjet (Russland) og Norge som har hatt noe på Svalbard å gjøre. At vi skulle forhandle med negerhøvding og andre fjerntstående om «rettigheter» på disse øyene, virker søkt.

Helst ville vi vel ha kastet ut russerne også, slik andre stormakter sikrer sine «territorielle rettigheter», men det får vel vente til vi blir sterke nok. Det er temmelig fantastisk at norske «styresmakter» har kunnet la seg lure til å gå med på å la 41 eksotiske land få de samme rettigheter som Norge. Svalbard er uomtvistelig norsk territorium, oppdaget i 1194 og norsk suverenitet over området er internasjonalt bekreftet senest i 1925.

En annen ting er hvorvidt det vil være lønnsomt for Norge å la vårt nuværende

halvkommunistiske regime «forhandle» med russerne om noe som helst. Det kunne lett føre til en ny Svalbard-traktat med enda skumlere fotnoter enn den forrige. Men det er klart, at i denne saken vil det vise seg om vårt land ennå er befolket av nordmenn.

Asator, Oslo

SKAL VI GI EFTER FOR SOVJET?

Herr redaktør!
Mener YGG (F. og L. nr. 20) for ramme alvor at vi skulle slippe Sovjetsamveldet enda mer til på Svalbard og stenge alle andre ute?

Saken er vel at vi allerede har sluppet russerne alt for langt, sist med kontroll over flyplassen på Svalbard. Skal dette fortsette, er det ikke lenge før den røde ishavsflyten også får støttepunkt deroppe.

I Norges interesse må det heller være å slippe noen andre til så det oppstår en viss balanse i området. Sovjetsamveldets overmakt her i nord er allerede stor nok, og det kan bli katastrofe for vårt folk om den blir enda større.

Antikommunist,
Honningsvåg

VENNER I AMERIKA?

Herr redaktør!
Det er farlig illusjonisme Bård K. gjør seg til talsmann for i det siste nummeret for 1974. At den «jevne» amerikaner i sin tankegang ligger på linje med «de bærende prinsipper i vår norske nasjonale bevegelse» er vel og bra. Det er kanskje endog riktig. Men det avgjørende for oss må vel være hva han likevel lar seg bruke til og hvilken utenrikspolitikk han lar sin regjering forfølge.

At mine onkler og tanter i USA selvsagt står meg nærmere enn omtrent hvem som helst hinsides jernteppet, er i siste omgang knekkende likegyldig, så lenge de samme onkler og tanter lytter til og tror på sine marxist-inspirerte ledere og rykker ut for å bekrige oss, slik det har hendt to ganger i dette århundre.

Ved neste korsvei vil vi sikkert få «hjelp» fra USA, forutsatt at det passer den amerikanske regjering. Men det kan like gjerne hende at den uteblir — hvis det passer bedre. Ledende US-politikere (bl.a. McNamara) har sagt tydelig fra om dette. Vi bør treffe våre disposisjoner overensstemmende med det.

Tormod F., Oslo

Nasjonalister vil at flest mulig skal eie Observator svarer Litteratus

Igrunnen skulle det være unødvendig for meg å svare på Litteratus' spørsmål i F. og L. nr. 20 om statskapitalisme, privatkapitalisme og anti-kapitalisme. Svaret finner han nemlig i en artikkel av Jo, i samme nummer, der det blir bragt et par sitater av Quisling om disse spørsmål. Det Quisling klart sier, er at «statens oppgave er som gartnerens i haven». Den skal luke ugress, beskære og beklippe, slik at veksten blir best og riktigst mulig. Den nasjonale bevegelse mener imidlertid at «det økonomiske system skal være basert på individenes frie produktive virksomhet i kappestrid og samarbeid.» Noe annet ville da også være utenkelig for en bevegelse som har til hovedmål å verne om og skape utfoldelsesmuligheter for individets, folkets og rasens egenart.

Hvis dette er privatkapitalisme, da er vi følgelig tilhengere av den.

Jeg har imidlertid en rekke andre kommentarer til Litteratus' artikkel.

For det første tar han utgangspunkt i den vulgærmarxistiske definisjon at kapitalisme «er å skaffe seg en inntekt som en annen har arbeidet for». Som mange før meg har påpekt: Dette er med respekt å melde tøv.

RIKSUNGDOMS-ORGANISASJON — JA!

Herr redaktør!
Deres leder i nummer 19 hadde en sentens om samling av norsk ungdom i et «ungdomsforbund på riksbasis». Det var et forslag i rett tid. Det er vel nettopp noe slikt som kunne få ungdommen sammen på et positivt grunnlag, kanskje gikk det an å føle at man egentlig tilhører et folk igjen og ikke bare et tilfeldig utvalg personer i bitter klassekamp om deling av «godene» og annet.

Lot det seg ikke gjøre å koble Speiderbevegelsen inn her forresten? Den har sikkert en masse erfaring i slikt arbeide og opererer jo dessuten på riksbasis.

Gjennom en forening av all norsk ungdom i een organisasjon ville vi kunne skape den enhetsfølelse som i neste omgang kunne gi oss et enig folk. Og det er vel ønskedrømmen både for stor og liten i dette land — eller?

Ung nasjonalist, Hamar

Kapitalisme er et fenomen som ikke har stort med politikk å gjøre, som prinsipp betraktet. Kapitalisme er ganske enkelt å bruke mindre enn man produserer, for derved å skape seg hjelpemidler som kan lette og forbedre livet. Da huleboeren hadde en vedpinne tilovers og spikket en tre-kopp for lettere å kunne drikke vann, da ble han kapitalist. I dagens samfunn er vi det alle mann. Alt fra kaffekoppen til TV-apparatet er kapital. Det samme er bondens plog, fabrikkens maskiner og bygninger, transportmidlene og ellers hva som finnes av varige driftsmidler. Alle disse ting har noen på et eller annet tidspunkt spart opp. Dette er hva kapitalisme er, og uten den kan det moderne samfunn overhodet ikke eksistere.

De politiske stridsspørsmål kommer inn på følgende punkt: Hvem skal disponere kapitalen, staten eller den som har spart den opp? Svaret burde være nokså enkelt for den som vil verne om individets utviklingsmuligheter.

Akkurat her kommer så vulgærmarxismen inn i bildet igjen. Er det bare den som gjør det rent fysiske arbeide som har produsert og skapt noe, og er det utbytting når hun eller han må dele utbyttet med ledere og eiere?

Det kan til tider være populært å svare ja til dette spørsmålet, men fullt så enkelt er saken ikke. For det første er det selve produksionsideen. Den er ofte millioner ganger mer verdt enn ideens opphavsmann noen gang får igjen. Tenk bare på vår egen Sam Eyde og hans kalksalpeter, som har vært Norge og mange andre land til stor velsignelse. Så er det ledelse og planlegging, som er en nødvendig forutsetning for at det fysiske arbeide skal komme igang og senere opprettholdes. Selv ikke den mer passive eierrolle må undervurderes. Har man spart seg opp til en bil, venter ingen at man skal stille den til disposisjon for gud og hvermann uten betaling. Det samme gjelder selvfølgelig om man har plassert sine oppsparte midler i produksjonsmidler — også da har man krav på en godtgjørelse.

Hvis man legger for store hindringer i veien for folk med ideer, for dem som kan

lede og planlegge eller satse sine oppsparte midler, da skal vi raskt få merke tilbakegangen i vårt samfunn.

Når dette er sagt, så er det også klart at samfunnet skal utøve en sosial kontroll av hvordan oppsparte midler brukes. Eier- og lederinteressene skal ikke kunne true seg til en urimelig andel av resultatet på bekostning av kvinnen og mannen «på golvet». Her i Norge og i flere andre land har imidlertid problemet i en del år vært det motsatte. Den andel eiere og ledere har sittet igjen med, har ofte vært så liten at det har vært vanskelig å opprettholde konkurranseevnen og satse på nytenkning. Det gjelder særlig etter at staten har grafset til seg sin rikelige del.

Monopoler er vi nasjonalister totale motstandere av, enten de er statlige eller private. Å ha monopol betyr at man kan diktere markedet både priser og andre betingelser, og den rett skal ingen ha lov å ha. Et aktuelt eksempel på slikt misbruk er oljesjeikenes manipulasjoner det siste år. Fordi de har et tilnærmet monopol på råolje, dikterer de priser og betingelser som tapper alle oss andre for våre oppsparte midler og er iferd med å kaste verden ut i en alvorlig økonomisk krise. Slikt må vi nasjonalister bekjempe med alle hensiktsmessige midler.

Det må videre være nasjonalistisk politikk å legge forholdene slik tilrette at flest mulig får anledning til å eie, også produksjonsmid-

(Forts. side 7)

HUMOR-sveiten

Det var i religionstimen. Læreren snakket om moralsk mot og illustrerte sine ord med følgende eksempel:

— På en feriekoloni jeg engang besøkte, sov ti gutter på en og samme sovesal. Blandt guttene var det en, som helt alene — hver kveld — knelte ned foran sengen sin og bad aftenbønn. Det er moralsk mot. Kan noen av dere gi meg et annet eksempel?

— Ja, svarte en liten blåøyet pjokk på siste benk. — Det var en gang ti biskoper, som sov på samme sovesal. Og en av dem gikk til sengs uten å be aftenbønn først.

Sprogkrig — Jorden er . . .

(forts. fra side 1)

til det militante, nasjonalistiske VMO, som trass i forbudet stilte opp i sine IRA-inspirerte uniformer.

En flamsk talsmann uttalte at «Dette er i virkeligheten en kamp for å overleve». På offisielt hold heter det at «man frykter ikke for at den ni-måneders gamle regjeringen til Leo Tindeman skal falle».

I dagens Belgia har man med andre ord et utmerket eksempel på det som nu kalles undertrykkelse. Når flamlenderne ikke nyter på langt nær den samme oppmerksomhet som Uganda-afrikanere, pakistanere og andre, så er det fordi det ikke er «relevant» eller «taktisk» å henvise til dem og deres problem. Dessuten er de jo bare germanere.

Menneske- —

(forts. fra side 1)

menneskelige tragediene bak menneskesmuglingen blir ytterligere forsterket for hver dag våre myndigheter nekter å se fakta i øynene. Ansvarer faller alene på dem, som i sin paranoide nasjonalist-frykt, nekter å følge opp hva norsk nasjonal presse har å meddele av vesentlige ting til vern om folk og samfunn.

Et stor- —

(forts. fra side 4)

som idag består, har sannelig skiftet under århundrene — både Sverige og Danmark var store stater på et tidspunkt, da Finland og Norge ikke var stater og sikkert er dagens Europa intet tusenårsrike. Jevnført med krig og strid i Finland, Sverige og Danmark har kriger mellom Norge og Sverige vært få og korte. Underlig da at brodden sitter så dypt hos dem begge.

Slektskapet mellom de tre nordiske folkene har åpenbart ikke vært noen god basis for gjensidig sympati og den gjensidige interesse og respekt for naboens kulturelle liv og egenart er rent utrolig lite utviklet, når man tar språkets relative fellesskap i betraktning. Langt sterkere faktorer enn slektsfølelse har skilt deres veier. Tro, håp og fremtidsdrøm kan ikke påvirke en bestående virkelighets hårde faktorer.

H. Bj.

(forts. fra side 5)

mon også med andre mennesker?

Kan vi gjennomstå årmlioners polarklima?

Advarslen fra Mount Agung er tydelig: bruk ikke luthavet som en vældig kloak. Foruren ikke havene, for de skaffer halvdelen af den ilt, (surstoff) vi indånder. Og beskytt agerjorden mod grutte og rovdrukt, for dette tynde lag muld nærer livets rødder. Selv små endringer kan udløse småbæsvangre kædereaktioner.

Meninger . .

(forts. fra side 5)

forstand enn Norge har man jo sørget for en sikkerhetsventil når det gjelder en slik situasjon. Man kan, som for eksempel i Danmark, holde nyvalg. Men det har de norske partipolitikere — av frykt for ved nytt valg å miste sine kostelige stortingsjobber? — stadig nektet å gi adgang til. Så nå sitter vi med det politiske skjeget i postkassen i hele stortingsperioden uansett hvor meningsløs situasjonen er.

PRESSEN ER ELLERS opptatt med å forsøke å få en norsk sjømann, som har smuglet kilovis av narkotika inn i USA og dermed ødelagt mengder av mennesker, fritatt for å svare for sin forbrytelse når han nå kommer til New York med et dansk skip. Man gjør diplomatiske forestillinger og står i for å få mannen overført til Norge, hvor man vel forventer at en av de berømte norske demokratdommerne klapper ham vennlig på skulderen og gir ham et halvt år betinget. Vi er ikke istand til å føle noen medlidenhet med — enn si forståelse for — menneskefiendtlige forbrytere av denne art.

Nasjonalister

(forts. fra side 6)

ler. Vi må f.eks. gå aktivt inn for to ting som våre sosialister alltid har vært motstandere av: Å sørge for at flest mulig små bedrifter får livsmuligheter og albuerom, og at ansatte får anledning til å kjøpe seg inn som medeiere, særlig i de større bedrifter.

Mange vil antagelig synes at dette er en oppregning av selvfølgeligheter, men det har vært nødvendig for-

di Litteratus lanserer et nytt og merkelig system som han kaller «antikapitalisme». Det ville i tilfelle bety et samfunn der alt ble forbrukt med det samme, hvor det ikke engang ble spart til å holde vårt produksjonsapparat, våre hus og eiendeler vedlike. Det er den strake vei tilbake til huleboerstadiet. Det er selvfølgelig ikke det Litteratus ønsker, men det er den endelige konsekvens av hans «antikapitalisme».

Konkret foreslår Litteratus at vi skal innføre statsbanker som skal gi indeksregulerte, men rentefrie lån. All right, men da er det statskapitalisme han ønsker, ikke «anti-kapitalisme». Det betyr nemlig at staten først må tappe oss for våre sparepenger, at den ikke gir oss noen godtgjørelse for det og at deretter bare de som staten liker ansiktet på, får lån. Det er rendyrket økonomisk diktatur, og en slik løsning er det enhver nasjonalists plikt å bekjempe.

Observator

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosk, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-
torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvassonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigførsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattat oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

V/Forb. f/sosial oppreisning:

§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret. En brosjyre om den økonomiske siden ved «landssvik»-oppgjøret. 40 s. kr. 3,—.

Institut f/offentl. och internasjonal rätt:

Den norska rättsuppgörelsen. Respons och utredning. Den i sin tid så oppsiktsvekkende svenske bok om «rettsoppgjøret». (With a summary in English.) 176 s. hft. kr. 20,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besættelse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

VI EFTERLYSER

en mann, vel utrustet, forstandig, ærlig og modig, som kan og vil bruke, si og skrive de rette ord om og i anledning av «lov», datert 31. mai 1974, om konsesjon og om forkjøpsrett for det offentlige ved erhverv av fast eiendom, usminket og uavkortet.

Bill. mrk. 01/1

EIENDOM

helst større jord- og skog-eiendom ønskes erhvervet. Større kontantbeløp kan reises.

Bonde Thoralf Gjølberg

Gatu gård

1580 RYGGE

KAMERATKLUBBEN

OG MEDLEMMENE AV INO

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 14. januar

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Vel møtt!

Versailles - -

(forts. fra side 1)

at nye grenser ble trukket tvers igjennom landsbyer (jfr. Berlin idag), kunne få en til å betvile vedkommende statsmenns geografikunnskaper. Det er da heller ikke uberettiget med en slik tvil. Ved sitater viser forfatteren hvor ille fatt det var på ansvarlig hold i så henseende: Sir Maurice Hankey trodde f.eks. at Beograd var hovedstaden i Bulgaria, marskalk Foch at Köln lå i Pfalz og president Wilson at Lille var en by ved Rhinen.

Et annet forhold, som sikkert ikke er meget anderledes idag, er visse amerikanske kretsers og personers skjebnesvangre rolle i dette spillet. Vi har ikke noe annet sted sett dette forhold så overbevisende fremstillet og belagt med tall og fakta. Slik som den ulykkesbringende F. D. Roosevelt i Den 2. Verdenskrig, var Woodrow Wilson en selvinnbilt «verdensfrelser», som trodde at han hadde sin makt direkte fra Vårherre, og at alle og enhver, som stod ham imot, måtte være «djevlelsens barn».

Som sin kollega i den siste krig, forsikret han det amerikanske folk om at han skulle gjøre alt som stod i hans makt for at USA skulle unngå krigen. Hva Pearl Harbor skulle bli for Roosevelt, var «Lusitania» for Wilson. Senere — da krigen likevel ble ført med liv og lyst — fikk denne amerikanske lekmannspredikanten bruk for alle sine hyklerske evner, da det het at kampen stod om «havenes frihet», «folkenes frihet», «demokratiets seier» etc., etc., etc. Verden ble vitne til litt av en forestilling, som endte med bolsjevisering av Russland, lemlestelse av dobbeltmonarkiet og «Hang the Kaiser and let the Germans pay».

Og så kom demokratiet for alvor til Europa.

Boken inneholder Versailles-traktatens tekst in extenso med forfatterens veiledende kommentarer til hver enkelt artikkel. «Bestemmelsene» taler ellers for seg selv i høyeste grad: de representerer en sammenhengende orgie av hat, hevn og begjærighet. Tyskerne kan — trass i alt — prise seg lykkelige over, at det ikke er de som har tvunget et annet folk til å undertegne noe lignende. Da ville Nürnberger-dommene om mulig blitt enda tallrikere.

Det inntrykk man sitter igjen med, etter å ha gjennomlest denne svenske bo-

VIKTIG?

Bolsjevikrevolusjonen i Russland og opprettelsen av sovjetsamfunnet hører til de «grunnleggende begivenheter i menneskehetens historie», skriver Jon Michelet i Aftenposten. Og hvis De ikke begriper det, kommer det av at De «tilhører en borgerlig tradisjon når det gjelder oppfatningen av Sovjets historie», hevder han videre. — Vi syntes vi ville nevne det, i tilfelle det skulle ha gått våre lesere forbi.

★

ANVENDT SOSIALISME

Vi leser at Oslo er det eneste fylke i landet, der befolkningen avtar. I løpet av de neste ti år kommer folketallet til å reduseres med 30 000 personer. Likevel, heter det i avismeldingen, fortsetter de kommunale myndigheter å satse på boliger som folk erfaringsmessig ikke vil ha. Det minner oss om den russiske lampefabrikken et sted borte i Sibir. Den var engasjert i produksjonen av en viss type lamper, som det viste seg umulig å få folk til å kjøpe. Men da fabrikkens arbeide var ledd i en femårsplan, kunne man heller ikke få

«skrudd av» produksjonen. Følgen var at lagrene av usolgte lamper steg til det absurde, for fabrikkene drev det hele i stor stil naturligvis og regnet ikke i antall stykk men i antall tonn lamper. Hvor det til slutt ble av alle lampene, vet vi ikke, men det sannsynlige er vel at de ble dumpet et eller annet sted. Det samme blir vel disse leilighetenes skjebne med tid og stunder. I USA og Sverige har man allerede gjort lignende erfaringer. Det er sannelig et hell at vi har oljepenger når de norske allendistenes regning skal betales.

★

DEFINISJON AV AGGRESJON

FN har en meget spesiell komite med det selsomme navnet «Committee on the Definition of Aggression», hvis fornemme oppgave det, som navnet antyder, har vært å finne frem til en definisjon av begrepet «aggressjon». Etter å ha arbeidet med problemet i over 24 år (!) er den ærede komite nå omstunder kommet frem til et utkast. Dette er på hele tre maskinskrevne sider, og

ifølge Madagaskars representant hadde komiteen nu prestert «hva generasjoner av jurister ikke hadde vært istand til å makte». Det tror vi så gjerne.

★

«UT MED NORDMENNENE»!?

Hvis vi i Norge kan gå foran med et godt (?) eksempel når det gjelder å utrydde oss selv ved abort og prevensjon, vil det ha en «god demonstrasjonseffekt» overfor U-land, leser vi i dagspressen. På toppen av det hele rykker ekspedisjonssjef Per Schreiner i Finansdepartementet ut og erklærer at Norge burde gå inn for et svakt synkende folketall basert på egne fødselstall. I tillegg syntes han det ville være rimelig å tillate en moderat nettoimmigrasjon av fremmedarbeidere. Dette er altså ansvarlig tale av norske statsfunksjonærer anno 1974. Vi gad vite hvor mange av de «menige» nordmenn, som aksepterer dette som «norsk» politikk, og hvor lenge ennu det er til den dag, da Ola bretter opp ermene og sier «stopp»!

HUSK

ABONNEMENT-FORNYELSEN

SANNINGEN

om National-Socialismen och Fascismen skall gå, som en budkavle -75!

— Läs krigsårens AFTON-POSTEN, APPELL, FÆDRE-LANDET, DEN SVENSKA NATIONAL-SOCIALISTEN FOLKETS DAGBLAD, DAGSPÖSTEN.

— Pris pr ex kr 3:—.

SVEA-tryck, 44080 Ellös. Sverige.

ken, er at dette århundrets store problem ikke er antisemittisme, men antigermanisme.

Selv om man kan se det tydelige i dagens perspektiv, manglet det heller ikke klar-synthe og forstandige samtidige, som advarte mot den allierte utpresnings- og voldspolitikk mot det slagne Tyskland. Selveste Clemenceau, som var så blind i sitt tyskerhat, at han forlangte å bli begravet stående med front mot Tyskland, var fullt klar over hva han var med på. Det tyder hans replikk til Herbert Hoover på:

«Det kommer til å bli en annen verdenskrig allerede i Deres levetid, så vi kommer til å trenge dere igjen i Europa».

Og senere talte han til kadettene ved det franske militærakademi:

«Mine unge venner! Vær ikke redde for deres militære fremtid! Den fred, som vi nettopp har stelt istand (1919), garanterer dere 10 års konflikter i Mellom-Europa».

Den omtalte bok har flere sider med lignende uttalelser av ledende statsmenn og politikere. Det vil føre for langt å komme inn på flere av dem i en kort omtale som denne, dog vil vi ikke unnlate å nevne en spesiell kommentar, som ble gitt av den senere amerikanske utenriksminister John Foster Dulles. Han var medlem av fredsdelegasjonen 1918/19 og skrev bl.a. følgende:

«Det var ganske klart, at disse motbydelige tildragelser og urettferdigheter ville få følger, som ikke bare kunne true verdensfreden, men som helt sikkert kom til å gjøre det».

«Jeg husker helt livaktig, hvordan medlemmene av den tyske fredsdelegasjonen ble forvist til en innhegning, som var omgitt av pigstråd, og hvordan de tittet ut akkurat som dyrene i en zoologisk have — avskåret fra enhver kontakt med de allierte delegatene . . . Vi kjenner resultatet av denne realismen».

«Den skjebnesvangre Versailles-traktaten» er tittelen

på denne svenske avhandlingen, som ble utsendt sist høst. Det hører med til historien at når en lærd svenske på en vederheftig, akademisk måte tillater seg å komme inn på dette tema, så må han selv bære omkostningene og utgi boken på eget forlag. Men dermed er jo også en masse sagt.

En samlet oversikt over de makabre hendelser som avsluttet Den 1. Verdenskrig, har hittil manglet på samtlige nordiske sprog. Men nu foreligger den altså, og i en form som har våre varmeste anbefalinger. Den som intet vet om dette kapittel av vår nyere historie, mangler enhver forutsetning for å forstå det som senere har hendt vårt ulykkelige kontinent.

Måtte verden slippe flere slike «freds»-slutninger i demokratisk regi.

Thorsten Götherström: Det ödesdigra Versailles-Fördraget
Hos bokhandlerne, distribuert gjennom AB Seelig & Co.
Svensk pris kr. 25/—.

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo